

Akit Jézus látóvá tesz

Lectio: Jn 9,1-17

Textus: Jn 9,16-17

Énekek: 155; 451.1-3; 463,1-2; 464,1-3; 90.

Kedves Testvéreim! Suzanne de Dietrich (1891-1981), francia teológus nő többek között azt írja Jézus Krisztusról, hogy a Király eljött az ő királyságába. Amikor ezt olvastam, akkor arra gondoltam, hogy a Király, Jézus eljött az Ő királyságába, erre a földre, de ahogy János apostol írja az ő evangéliumában az 1,11-ben: **„Az övéi közé jöve, de az övéi nem fogadák be őt.”** Márk is azt írja, hogy **„betölt az idő” (Mk 1,15)** és ez azt jelenti a francia teológus nő szerint, hogy *„Isten országa betört e világra a Messiás eljövetele által.”* És igaza van. No, de mit tapasztalunk? Azt, amit a mai Ige is mond, és amit János is írt már, hogy az övéi közé jöve és az övéi nem fogadták be. De, akik befogadták, azoknak hatalmat adott, hogy Isten fiaivá, vagy gyermekeivé váljanak. De a legtöbb ember, különösen a farizeusok, - halljuk most a mai Igében – csak akadékoskodni tudnak, hogy Jézus, az Isten Fia (egyébként ők ezt nem fogadták el) megtöri a szombatot, mert szombatnapon sárt csinál és meggyógyítja a vak szemeit. De Jézus inti őket, mondván: **Mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek. Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.** És ezt ők tudják, hogy reájuk mondja, de nem akarják, hogy Jézus által legyenek szabadok. Aztán elmondja Jézus azt is erős szavakkal: **Ti az ördög atyától valók vagytok és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva és nem állott meg az igazságban, mert nincsen őbenne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól, mert hazug és hazugság atyja.”** Ezt mondani azoknak, akik naponként a törvényt tanulmányozzák és magyarázzák a népnek, - szóval azt hallani, hogy ők az ördög atyától valók és annak a kívánságait teljesítik, bizony nem, hogy nem esett jól a farizeusoknak, hanem egyenesen gyűlöltek Jézus

irányában és alig várták az alkalmat, hogy megfogják és megkövezzék. A 8,59-ben ezt olvassuk: **„Köveket ragadának azért, hogy reá hajigálják. Jézus pedig elrejtőzködék és kiméne a templomból, átmenvén közöttük, és ilyen módon eltávozék.”** És amikor elmegy a templomból, meglát egy vak embert, aki ott koldul. Más mentené a maga bőrét. Hiszen meg akarják ölni. Veszélyben van és ahelyett, hogy elmenekülne minél hamarabb, még ott bajlódik ezzel az emberrel, mert meglátja és megáll és meggyógyítja. Meggyógyítja úgy, ahogy akkor szokták, mert az emberi nyálnak gyógyító erőt tulajdonítottak. Ezért nyálával sárt csinál a föld porából, rákeni a vak szemére és elküldi, hogy mosakodjék meg a Siloám tavában.

Minden lényeges ebben az Igében! De most inkább arra figyeljünk, hogy ki is ez az ember, aki ott van Jézus Krisztus előtt.

Először is egy koldus. S ekkor már magunkra ismerünk. No, persze van házunk, bizonyos betétünk is a bankban, vagyis hát anyagi javakkal rendelkezünk. Így sokan mondhatnánk, hogy nem vagyunk koldusok. De hogyha lelki életünkre tekintünk, akkor megtapasztaljuk, hogy koldus módjára élünk. Ugyanis lehet nekünk pénzünk, házunk, meg minden, ha a szívünk üres. Ha nincs benne Jézus Krisztus a maga békeességével és szeretetével. El tudod mondani magadról bizonyosan, határozottan, hogy te nem vagy koldus? Már a kicsi gyermek is koldul. Ezt tettük mi is. Felsírtunk éjszakánként idején, mert vágytunk az anyatejre. És nem törődtünk azzal, hogy édesanyánk fáradt, csak egy volt a fontos, hogy jól lakjunk. Aztán cseperedik a gyermek és koldulja az anya szeretetét. Nem veszi észre, hogy addig koldul, míg rámegy az édesanya szépsége, fiatalsága. Az anya ugyanis mindent megtesz a gyermekéért. A maga szórakozásáról lemond. És azt sem veszi észre, hogy az édesapja is mennyire megfeszítve dolgozik, hogy ne maradjon koldus a gyermek. És koldul az ifjú egy munkahelyet, vagy egy társat. Megy ki a világba és üres marad a szíve. Mert az ember sokszor úgy ül az élet útjának a szélén, mint ez a vak koldus. Koldulunk amiatt is, mert bűnösek vagyunk. És koldulni próbáljuk az Isten szeretetét. De bűnbánat nélkül nem megy. Hiába imádkozik az az ember, aki nem bánja meg a maga bűnét. Hiába könyörög, hogy Isten segítse meg és adjon számára előmenetelt. Addig míg bűneinket le nem tesszük, addig míg bűneinket meg nem bánjuk, el nem hagyjuk, addig nincs

meghallgatott imádság. És koldulunk egy kis egészséget. Mennyi beteg van akár otthon, vagy a kórházakban! És koldulunk vigasztalást. Most is gyászolók vannak a templomban. Mi magunk is gyászolunk. Mindannyian koldus emberek vagyunk a magunk módján. A koldulásban mi is vak ember módjára ülünk, ki-ki a maga helyén. Vakok vagyunk, mert nem látjuk, hogy hol van a szabadítás. Vak ember módjára rohanunk a pusztulásba. Mert újból mondom: nem a pénzünk, nem az erőnk, nem a képességeink fognak megtartani bennünket, hanem egyedül a Krisztusban és a Krisztusért elnyert isteni kegyelem.

Tudatában kell legyünk annak, hogy születésünk óta vak emberek vagyunk. A bűn miatt van ez, Testvéreim. Amikor az első emberpár elfordult Istentől, meglátták,- mondja az Ige -, mezítelenségüket. Hogy mennyire gyarlók és mennyire esendők! Azzal nem számoltak, hogy ha elfordulnak Istentől, akkor belép az életükbe a betegség, a halál és kárhozatra fognak jutni. Nem látja a mai ember sem. Vak ember módjára él bele sok ember a világba. Születésétől fogva! És jól érzi magát, mert hát kap valamit ettől az élettől. Kap egy kis szórakozást, kap egy kis pihenést, kap egy kis boldogulást és...ennyi! De amikor majd ott leszünk az ítélőszék előtt, mert mindnyájunknak ott kell majd megállnunk, amikor haldoklásunk pillanatában arra gondolunk, hogy elrontottuk életünket, mi lesz majd akkor, Testvéreim?! Áldjad a minden kegyelem Istenét, hogy most az Úr Jézus Krisztus a te szemedet is, meg az enyémet is meg akarja nyitni. Meg akar gyógyítani, mert Ő tudja leginkább, hogy mi születésünknél fogva vakok vagyunk. Mi csak a külsőt látjuk. Esetleg meglátjuk, hogy valaki szép-e, vagy csúnya, meglátjuk, hogy valaki jót tesz, vagy rosszat, de nem látjuk belül az embernek a szívét. A magunkét sem látjuk sokszor. Csak később vesszük észre, hogy másképpen kellett volna cselekednünk. Vak ember módjára bűnt követünk el Isten és emberek ellen, és koldulunk aztán bocsánatot, békességet, szeretetet ott, életünk útja szélén, mint ez a vak ember is.

Jézus meglátja! Mennyire átérzi az Úr Jézus Krisztus az ember elesett voltát! Látja, hogy milyen elesett ez az ember, látja, hogy milyen szomorú ő ott. A vak semmit nem lát, csak kinyújtja a kezét. Te kinyújtottad-e már, Testvérem? Vágysz-e arra, hogy valaki megsegítsen? Hát persze! Emberektől várjuk nap mint nap: a

hitvesünktől, a gyermekünktől, az unokánktól. S közben azt tapasztaljuk, hogy ők is csak emberek.

Jézus meglát téged. Meg engem, ott az élet útja szélén. És látja a mi elesett voltunkat. És nem mondja azt, amit a tanítványok, nem kérdezősködik, hogy vajon ki vétkezett: te, vagy a szüleid, vagy valamelyik ősöd? Ugyanis abban az időben úgy gondolták, hogy minden betegségnek az oka az, hogy valaki bűnt követett el. Tény és való, hogy Isten a bűnt megbünteti, de itt most nem erről van szó. Jézus Krisztus is helyreigazítja a tanítványokat és azt mondja: **Sem ez nem vétkezett, sem a szülei, hanem hogy nyilvánvalóvá legyen az Isten dicsősége.** Jézus, amikor bennünket meglát, nem kéri számon, hogy mikor botlottunk el, vagy melyik ősünk, hanem az Isten dicsőségére akarja visszaadni lelki látásunkat, hogy ne maradjunk ott a föld, az út porában ülve és koldulva, hanem induljunk el. De előtte engedjük, hogy megkenje a mi szemünket. Nem a föld sarával, hanem az Ő drága kezével és az Ő drága Szent Lelkével. Így indít el bennünket, hogy menjünk, mert mi is küldöttek vagyunk. Az, aki nem akadékoskodik és méltatlankodik mondván: Uram, miért nem gyógyítasz meg most, miért kell nekem még mennem is valahova, az megtapasztalja a gyógyulást. Látod, ez a koldus, pedig vak volt, nem kérdezte: Uram, miért küldesz? Nem is látok! Csak botorkálok majd a tóig! S mi lesz majd belőle? Nem lenne nekünk is jobb, inkább megélni az Igét? Vajon nem lenne nekünk is kérdések nélkül engedelmeskedni Jézusnak? El kellene már végre hinni azt, amit Isten az Ő Igéjében mond! És ha azt mondja, hogy menj el, akkor engedelmeskedj szavának. Ne mondjuk, hogy még vak vagyok, vagyis gyenge és erőtlen. Nem tudok én még a Bibliából olvasni sem, nem hogy a Bibliát idézni! Nem tudok én még imádkozni sem, egyszerűen a Mi Atyánkot tudom elmondani, vagy a Hiszek egy-et...De, hogy én megszólaljak, Uram, nem tudok én még járni. Vak vagyok. Miért küldesz Te engem? Öreg vagyok én már, vagy beteg vagyok, vagy a gyászom olyan nagy! De ez az ember elindul és meggyógyul. Mert amikor eleget teszünk az Úr Jézus elhívásának, parancsának, akkor mindig megtörténik a csoda, mindig gyógyulás származik belőle. A gyászoló megvigasztalódik, a beteg enyhületet talál, a keresztet hordozó pedig megtapasztalja, hogy ott van Jézus mellette és a tehernek a nagy részét Ő viseli.

Az örvendezőnek pedig meghatványozódik az öröme. Egyre nagyobb lesz a boldogsága.

Ezt tapasztalja a vak ember is. Megmosakszik, meggyógyul. Aztán halljuk az Igében, hogy a többiek el kezdenek akadékoskodni. Először is azok, akik látják, akik vele együtt éltek. Kérdezősködnek, hogy nem ez az, aki ott ült az út porában?

Hányszor kérdezzük mi is, még önmagunkra nézve is! Nem én voltam az...aztán eszünkbe jut a múltunk. Aztán mondja más is rólunk. Sokszor halljuk a pletykákat. Testvéreim, Jézus Krisztusnál nem ez a fontos! Nem a múlt, hanem az, hogy mi van most! Hogy akarod-e a gyógyulást? Hogy tovább akarsz-e menni, de immár Vele! Az Ő áldásával!

Aztán jönnek a farizeusok, akik képmutatók és kérdőre vonják. Ki gyógyított meg téged? Hogy merete azt tenni?! Hányszor akadékoskodnak ma is a farizeusok! Vagyis most a szó szoros értelmében: a képmutatók, akik azt mondják, hogy én az Úrért..., én az egyházamért... Pedig a maguk akaratát szeretnék ráerőszakolni a többiekre. Nem lenne jobb, Testvéreim, Jézusra figyelni? Nem lenne jobb Jézus szavának engedelmeskedni? S ha Ő küld, akkor menjünk és ha valakit meggyógyított, akkor örvendezzünk!

Megszólalnak a farizeusok: **Ez az ember nincsen Istentől.** Hányszor halljuk! Nem így kell ezt cselekedni! Miért kell megváltoztatni a szokásokat, a hagyományokat? Hát az ősök nem ezt tették! Nem így éltek! És megcsontosodik az egyházunk és üresek maradnak a padok, és nincs öröm a szívekben! Esetleg még az öregek eljönnek, mert ők már gyermekkoruk óta Krisztussal jártak, de kellene egy kis vidámság is, egy kis bátorítás is a fiataloknak, de tőlük ez idegen, ami van az istentiszteleteken. Örüljünk annak, Testvéreim, ha valaki jól érzi már magát, mert lát. És ne a múltjában vájkáljunk!

Vannak olyanok is, akik azt mondják: **Mi módon tehet bűnös ember ilyet?** Ők már kezdenek gondolkozni. Ők már rájöttek arra, hogy nem elég csak imádkozni. Nem elég csak templomba járni. Azt meg is kell élni! Kint a világban! És úgy élni, ahogy halljuk a templomban! És szólni a másiknak, meg a harmadiknak,

hogy Ők is találkozzanak már az Úr Jézus Krisztussal, de úgy igazán és vágyakozzanak arra, hogy Ők is látókká váljanak.

Bűnös ember nem tud gyógyítani. A bűnös ember csak még mélyebbre ássa magát. Hát Jézus nem ilyen! Ő látóvá teszi az embert! Aztán megszólalnak újból: **Te mit szólnsz, hogy megnyitá a szemeidet?** És ez az ember meri azt mondani, hogy próféta. A mai világban, amikor sokan megmosolyognak téged, mert Bibliát olvasol, templomba jársz, mered-e azt mondani, van-e bátorságod azt mondani, hogy Te Jézus Krisztussal élsz. Őt követed: Tudsz-e Róla bizonyosságot tenni? El tudod-e mondani, hogy Ő tett téged látóvá? És nem csak úgy, hogy megláttatta bűneidet, hanem megmutatta azt is, hogy miképpen lehet onnan, a bűn mélységéből kiszabadulni. Jézus ezt akarja. Amikor az embert meggyógyítja, nem önmagára nézve gyógyítja meg, hanem a többi emberre nézve is. Először a családtagok számára.

Milyen jó, hogy most meggyógyított bennünket. Milyen jó, hogy meggyógyított bennünket és elindít mindnyájunkat. Megyünk a vasárnapi terített asztalhoz, megyünk a szomszédokhoz, megyünk látogatóba. Ne legyen néma az ajkad!

S ha valami jó ízt érzel a szádban, áldd az Urat. Ha hitvesed és gyermekeid szeretetébe elmerülsz, áldd az Urat, mert Ő az, aki látóvá tett téged, hogy az ilyen áldásokat észrevedd. Egy életen át szolgálj, szolgáljunk látó ember módjára az Ő dicsőségére! Ez a mi hivatásunk.

Ámen.

Biharszentjánoson, 2015.02.28.

Csomay Árpád.